

častila Marija ta mesec. Ime „šmarnice“ je dal tej pobožnosti blagi Janez Volčič, ki je tako-le zapel:

Šmarnice — one so moje cvetlice,
Teh si bom v šopek prelepi nabral:
Ne za-se! — k časti Marije Device —
Njena podoba so — njej jih bom dal,

Doslej se je že izdalo v teh štiridesetih letih nad trideset knjižic, majnični Kraljici v čast. Tudi vi si naredite ta mesec domači oltarček, krasite ga z lepimi cvetkami in častite Marijo, to rožo duhovno! Kako lepo se vam bo podalo, ako bote verni Marijini otroci. Tudi Marija ne bo svojih otrok pozabila in vas bo obilno poplačala. Torej krepko in vstrajno!

4. Nebeški majnik. A vendar je vsa ta krasna narava, to milo poletje, to jasno nebo le motna podoba one nebeške domovine, ki je nad zvezdami. Tam gori bo cvela večna pomlad, vladal bo večni majnik. Krasno opisuje to nebeško domovino sv. Janez v skrivnem razodenju (21. poglavje 1. in sledeče): „In sem videl novo nebo in novo zemljo. Zakaj prvo nebo in prva zemlja je prešla . . . In Bog bo obrisal vse solze od njih očij, in smrti ne bo več; tudi ne bo več ne žalovanja, ne vpitja, ne bolečine, ker prejšnje je minilo.“

Majnik tudi ne trpi večno. Pomlad pride, a kmalu tudi odide. Drevje in cvetje cvete, a kmalu se bo cvetje osulo in ovenelo; ptički pojejo, a kmalu nas bodo zapustili; nebeška pomlad pa bo večno trajala. Zatorej se radi spominjajmo v tem cvetnem mesecu na majnik, ki je v nebesih.

Tako smo na svojem majničnem izprehodu kratko obravnavali nekaj točk. Kratko, pravim, ker za obširno razmišljanje bi komaj zadostovala cela knjiga. Sklenem pa: Veselite se, moji mladi znanci, dokler ste nedolžni, ali kakor veli sv. Pavel: „Veselite se vselej v Gospodu!“ (Filip. 4, 4.)

Svetniki-ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

XLII.

Pri mestu Greč so prinesli sv. Frančišku mladega zajčka, ki se je bil ravnokar ujel v nastavljene zanjke. Ko ga svetnik ugleda, se mu zasmili, in mu reče: „Bratec zajček, pridi k meni; kako pa, da si se dal premotiti zanjkam?“ Ko so pa postavili živalico na tla, da bi bila lahko zbežala, vspne se po vabečem svetniku in se mu skrije v naročje, kjer jo prijazno neguje in božika. Potem še resno opominja zajčka, naj se nikar nič več ne dá vjeti. in ga postavi na tla, da naj zbeži, kamor hoče. Pa kolikorkrat to stori, vselej se zopet zajček vspne po njem, češ, naj bi

ga vzel v naročje, da je slednjič primoran ukazati, naj ga siloma odnesó v gozd. Jdnake reči so se pri njem večkrat ponavljale. Če mu je kdo podaril živega zajca, se ga ni mogel drugače iznebiti, kakor da ga je dal odnesti na polje ali v gozd.

XLIII.

Pri jezeru Rieti je ribič podaril sv. Frančišku živega povodnega ptiča. Svetnik ga nekaj časa drži v roki, potem ga pa opiminja, naj odleti; toda zaman. Sedaj Frančišek povzdigne oči proti nebu ter ostane, kakor se mu je premnogokrat zgodilo, več nego jedno uro zamaknjen v molitvi. Nato zapové ptičku, ki je bil ves čas miren na njegovi roki, da naj odleti in slavi Boga, ter ga blagoslovi. Šele sedaj zafrfoče ptiček in odleti. — Na istem jezeru so mu ponudili veliko ribo, katero so bili ujeli. Svetnik jo vsprejme, pa jo zopet izpusti v vodo. Riba pa ostane na mestu in se pred njim igra v jezeru, kakor da bi se ne mogla posloviti od njega. Šele ko jo sveti mož blagoslovi in odslovi, zgine pod vodo.

Prvič z doma.

(Slika. Spisal —c—.)

Petelin naznani belo jutro. Tam na daljnem modrem obnebjú se pojavi prvi svit. Vse še počiva, čuje se le šumenje lističev, katere pregiblje na drevesih lahen vetrič sem ter tja.

V mali, na pol podrti koči konec vasi brli svetilka. Njeni slabi žarki se razlivajo po sobi, katere oprava priča, da se lastnik ne meni mnogo za snago. Ob stari odprti skrinji stoji moška postava in se oblači. Kdo je neki vstal tako zgodaj? Saj je vendar danes delavnik, pa oblači praznično obleko!

To je stari Zabukovec, ki se je namenil obiskati sina v Ljubljani. Saj ga že več let ni videl. Že kakih pet let je preteklo, kar je odšel v stolno mesto iskat dela. Doma z očetom ni imel kaj početi, ker mu je mati umrla že v zgodnji mladosti. Premožnja ni bilo, s kojim bi se preživila oče in sin, zato je slednji odšel s trebuhom za kruhom. Oče je ostal sam; živež si je znal skuhati in tako se je preživil. Med tednom je prislužil kako petico, za katero si je v nedeljo popoldne privoščil mal priboljšek.

Pred nekaj dnevi pa je prejel starec od sina pismo, v katerem ga pozivlje k sebi, rekoč, da si je nahrnil nekaj denarja in da ga sedaj lahko preživi. Zabukovec se ni odločil ostati pri sinu, ampak hotel je videti stolno mesto, o katerem je slišal že toliko lepega, a videl še nič. Tudi sina bi bil videl rad še jedenkrat pred smrtjo. Zato ga je sklenil obiskati, a potem se vrniti zopet v rodno kočó.

Zabukovčevo stanovanje je bilo nekako divje. Velika zelena peč je zavzemala skoro polovico sobe; od črvov razjedena miza že ni bila omita najbrže, kar so odnesli rajncó ženo na pokopališče.